

вѣста Хрїстова стоѣла предъ Ікѡна Богородична
и плакала и рече: добрѡ бы было да ѡмамъ Ѳчи да
глѣдамъ сватѣа твоѣа Ікѡна, ѡбаче тѣа ме и з-
лѣгахѣ да глѣдамъ того поганнаго челоуѣка: по
хѣрнѡ тѣа Ѳчи да ги и збодемъ, а не да си и спо-
ганимъ снага та, а тебе ще да те глѣдамъ съ дѣ-
шевыи те Ѳчи, прости ма госпоже моѣ, да ми не
пишешъ грѣхъ, зашѡ това стрѣвамъ ѡ голѣма
мѡжда (зѡръ). Това рече, ѡ дерзость, и збола си
и дѣѣ те Ѳчи со съ ножъ! и ги тѣрила въ кѣтѣа,
и выкнала челоуѣко, коѣто бѣше прѣтенъ за неѣ,
и мѡ рекла: Ѣто, тѣа Ѳчи согрѣшили на господѣна
твоего, и го распѣлили, и азъ по правина ги и з-
бодоухъ, и така ѡни мѡжатъ да мѡ ѡздраватъ не го-
вата рана, занеси мѡ ги прѡчеѡ нека се весѣли: а
ѡнъ се оуплашилъ, и зѣлъ кѣтѣа та съ Ѳчигей за-
несълъ ѣ на господѣратъ си и мѡ показалъ Ѳчи те,
и сѣчко то ѡнова, шѡто станѣ. Я той видѣ, и се
оуплашилъ лице то мѡ се промѣнило, и похвалѣлъ
мѡжество то и добродѣтель та дѣвичина, и пре-
мѣнилъ тѣлѣсна та похоть на чистота, и плакалъ
гѡркѡ, и се клелъ самъ себѣ, и се оукорѣвалъ за тоѣ
грѣхъ, и земѣлъ кѣтѣа та съ Ѳчи те, и ѡишелъ въ
монастыратъ та ги ѡставилъ предъ Ікѡна когомѣ-
тери, и выкналъ слѣпа та и сѣчки те калѣгерицы,
и игѡменѣа та, и реклъ ѡмъ: да припаднеме на
молѣтва съ плачь, молѣтесе всеклагѡмѡ Бѡгѡ и пре-
чѣстой дѣвы Марѣи, ѣко ѡмаме тѣпла вѣѣра, ще да
ни чѣѡ Господѣ: токѡмъ да се мѡлите безъ никѡѡ
сѡмненѣе, ѡбаче де не станете ѡ земля та, докле
не свѣршимъ и азъ многгрѣшный молѣтва та си.
И си посѣпалъ глава та съ пѣпель, и падналъ на зем-
ла та съ голѣма жалѡсть и говорѣлъ: господже вла-
дычице ѡнгелѡвѣ, Мѣати Бѡжѣа, шѡ сѣчко мѡже да
сѡтвори, несамъ достѡйнъ да глѣдамъ на твоѣа
сватѣа Ікѡна, нѣто мѡжемъ да ѡворимъ моѣ та